

HILVERSUMS NIEUWS

Directeur Maatjesproject groeit met de stichting en als mens: 'Heel bijzonder dat ik dit al bijna tien jaar mag doen'

za 25 jan, 07:00 · leestijd 7 minuten [Portret Zaterdagportret](#) Voorlezen

Marjan Ockeloen: "Ik ben ook wel iemand die zichzelf blijft uitdagen en graag nieuwe dingen probeert." Foto: © Foto Miché / Bastiaan Miché

Marjan Ockeloen is bijna tien jaar directeur bij Stichting Maatjesproject Gooi en Vechtstreek; de welzijnsorganisatie die inwoners van de regio uit hun isolement haalt en met elkaar verbindt.

De stichting zit in verschillende plaatsen in 't Gooi. Het pand van Maatjesproject in Hilversum zit aan de Orchideestraat; hier heeft Marjan Ockeloen haar werkplek. In de ruimte, waar zojuist nog de mensen van de creaclub bij elkaar kwamen, vertelt Ockeloen over haar werkverleden. Ze werkte onder andere voor de Arbeidsvoorzieningsorganisatie, een overkoepelende organisatie voor de arbeidsbureaus die mensen snel aan een baan hielp, maar werd na een tijdje wegbezuinigd.

Later kwam de organisatie bij het UWV terecht, waar Ockeloen allerlei managementfuncties bekleedde. Ook daar werd fors bezuinigd en gereorganiseerd. Met een sociaal plan vertrok Ockeloen en had vervolgens verschillende banen. Op een gegeven moment kwam zij bij SIS terecht. "SIS was de voorloper van Versa. Daar werd ik als personeelsmanager aangenomen, in eerste instantie als ziektevervanging. Uiteindelijk is ook daar gereorganiseerd en is SIS, net als de meeste andere kleine welzijnsorganisaties, opgegaan in Versa. Behalve het Maatjesproject.

"Het grappige is dat het Maatjesproject ontstaan is vanuit de vrijwilligerscentrale, die ook in dit pand aan de Orchideestraat zat", vervolgt ze. "De vrijwilligerscentrale werd toen nog zelfstandig gesubsidieerd door de gemeente, die de vrijwilligerscentrale anders wilde organiseren waardoor ook de vrijwilligerscentrale in Versa is opgegaan." Ockeloen vertelt dat Karen Wesdorp het initiatief nam om het Maatjesproject in 2005 op te starten. "Ze zag dat er heel veel mensen eenzaam waren en

achter de geraniums zaten, met wie niets werd gedaan. Ze is toen de behoeftes bij deze mensen gaan onderzoeken, omdat zij iets voor deze mensen wilde betekenen. Toen is zij met het Maatjesproject gestart.” Uit de opgehaalde behoeftes bleek dat de meeste mensen wel wilden maar niet durfden. Mensen die door allerlei verschillende omstandigheden in een sociaal isolement terecht waren gekomen en buiten de samenleving stonden. “Karen is begonnen met het koppelen van vrijwilligers aan deze mensen, zodat ze uit huis kwamen en dingen konden doen.”

Wesdorp deed dit tot haar pensioen in 2015, toen heeft ze het stokje doorgegeven aan Ockeloen. “Toen werd ik directeur. Ik vind het heel bijzonder dat ik dit al bijna tien jaar mag doen.” De rol die Ockeloen bij het Maatjesproject heeft is tweeledig. Enerzijds is zij degene die het personeel aanstuurt en anderzijds zorgt ze ervoor dat het financieel allemaal klopt. “Dus zorgen dat de neuzen zoveel mogelijk de goede richting op wijzen en er zoveel mogelijk vrijwilligers aan de juiste mensen gekoppeld kunnen worden. Dat is in de loop van de tijd gegroeid. Daarnaast zijn we ook begonnen om op projectbasis mensen te helpen. Eenzame jongeren bijvoorbeeld. Het is voor mij dan altijd de grote uitdaging om het financieel rond te krijgen.”

Zo zijn er naast de jaarlijkse 375 koppelingen tussen hulpvragers en vrijwilligers, of maatjes, heel wat groepsactiviteiten opgestart die op regelmatige basis plaatsvinden. Zo is er de creaclub, wandelclub, fietsclub, koffie-inloop en de kookclub. Ook zijn er taalmaatjes voor volwassenen en is de VoorleesExpress er om de taalontwikkeling van kinderen te stimuleren. Stichting Maatjesproject heeft als doelstelling om mensen uit hun sociale isolement te halen, hun zelfvertrouwen te vergroten en hun zelfredzaamheid te bevorderen. Ook richt het zich op het versterken van de emotionele vaardigheden.

In 2018 wordt Ockeloen ernstig ziek. “Ik was net getrouwd en er werd darmkanker geconstateerd. Toen stond mijn leven op zijn kop. En niet alleen voor mij en mijn gezin, maar ook voor mijn collega’s. Ik ben heel blij met de interim-manager die toen is aangesteld, hij heeft het heel goed opgevangen.” Ockeloen ging het behandeltraject in: ze werd geopereerd en onderging diverse chemokuren. “Ik wist toen dat ik weer helemaal beter kon worden. Dat was voor mij het allerbelangrijkste.”

‘Ik was heel onzeker en dacht dat ik mijn werk niet meer goed kon doen’

De chemokuren zijn erg zwaar. Na een jaar begint Ockeloen alweer met re-integreren. “Ik wilde herstellen, verder en weer terug in het ritme komen. Maar ik was heel onzeker en dacht dat ik mijn werk niet meer goed kon doen. Verschrikkelijk. Alle muurtjes die ik in de loop der jaren voor mezelf had opgebouwd, waren helemaal weg. Ik was een soort van emotioneel incontinent; die chemo had alles aangetast.”

Het is heel lastig voor Ockeloen om daarmee om te gaan, zowel privé als op het werk. Gelukkig is het allemaal goed gekomen. “Eerst is alles helemaal afgebroken, maar dan kun je ook wel goed gaan bouwen. Achteraf bekeken heeft het mij ook veel gebracht. Op het gebied van persoonlijke groei en op allerlei andere gebieden.” Ook andere medewerkers bij het Maatjesproject worden ziek en de coronatijd breekt aan. Het waren moeilijke tijden. “Dat waren echt de magere jaren voor het Maatjesproject. Gelukkig zijn daarna weer betere tijden gekomen en zitten we daar nu ook vol in.”

© Foto: Miché / Bastiaan Miché

Eind 2023 is Ockeloen ontslagen van alle controles. “Daar ben ik heel blij om en dankbaar voor. Ik ben ook wel iemand die zichzelf blijft uitdagen en graag nieuwe dingen probeert. Zo ook met Festival de Beleving.” Ockeloen is de aanjager van dit festival, dat vorig jaar in september plaatsvond. “Ik wilde niet een feestje voor vijftig man, maar het echt groot aanpakken. Een festival voor tweeduizend man in de sfeer van De Parade.”

De organisatie voor het festival doet ze samen met het informele netwerk van zorg- en welzijnsorganisaties: het Gooisch Verband. “Heel betrokken en passievolle mensen kwamen met de meest fantastische ideeën voor het festival. We wilden het heel graag voor de meest kwetsbare inwoners gaan doen. Zij gaan niet naar evenementen of festivals waar iedereen komt.”

Inspiratie voor het nieuw op te zetten Festival de Beleving, deed Ockeloen onder andere op Sencity in Utrecht. “Ik zag daar allemaal verschillende twintigers en dertigers, personen auditief en visueel beperkt zijn, die allemaal met elkaar aan het communiceren en socializen waren. Alsof je bij Mout staat en er staan allemaal mensen gezellig met elkaar te doen en het heel normaal was. Wat het eigenlijk ook is of zou moeten zijn. Het was echt zo mooi om te zien.”

Ockeloen hoorde van de Hilversum 600 jaar-subsidieregeling. “Ik zag dat als dé kans om ook echt handen en voeten aan het idee te gaan geven.” Er werd een plan met een begroting gemaakt en ingediend. En de aanvraag werd gehonoreerd. Ze wisten al waar ze het wilden gaan doen, op de Werf bij de Mussenstraat. “Of dat kon, daar hadden we nog helemaal geen idee van. Maar dat was eigenlijk heel snel geregeld.”

‘Het is de intentie om het door te zetten en het festival elke twee jaar te houden’

Vervolgens kreeg Ockeloen een goede projectmanager aangereikt. “Daar was ik heel blij mee en dat was ook nodig om bijvoorbeeld het facilitaire deel te regelen. Alle partijen waar we mee werkten, zoals Philadelphia, Versa, De Luisterlijn, King Arthur, Stichting MEE en Stichting Present, dat zijn allemaal sociale en maatschappelijk betrokken mensen. Die zijn heel goed in het bedenken en invullen van de ideeën, maar zijn totaal niet zakelijk.” Ockeloen zorgde er zelf voor dat alles binnen het budget bleef. Het festival bleek uiteindelijk een groot succes. Bijna tweeduizend bezoekers

kwamen naar de Werf. “Het is de intentie om het door te zetten en het festival elke twee jaar te houden. Het zit in de pijn.”

LEES OOK

[Festival de Beleving blijkt schot in de roos: ‘Niemand is onkwetsbaar en daarom hebben we elkaar nodig’](#)

“Met het festival hebben we laten zien wat je samen kunt doen voor de mensen om wie het gaat, de kwetsbare inwoners”, vertelt Ockeloen. “Door de krachten van de mensen, die het werk doen, van de verschillende organisaties te bundelen. Maar op bestuursniveau blijven ze toch liever op hun eigen eilandje. Ik begrijp wel dat er factoren zijn waardoor je als organisatie niet zo flexibel kunt zijn, maar ik denk dat er meer kan dan dat er nu gebeurt. Wil je als organisatie concessies doen voor de inwoner, want daar gaat het om, of vind je jezelf belangrijker en ben je bang om te worden wegbezuinigd?”

© Foto: Miché / Bastiaan Miché

Het Maatjesproject is geen zorginstelling, maar een vrijwilligersorganisatie, vervolgt Ockeloen. “Iedereen is bij ons welkom, ongeacht welke achtergrond die persoon ook heeft. Iemand die bijvoorbeeld is uitbehandeld bij de GGZ en sociaal niet vaardig is om met andere mensen in contact te komen, valt tussen wal en schip. Waar moet diegene naartoe? Die persoon kan bij ons terecht, want bij ons maakt het niet uit of je wel of geen contact hebt met een zorgorganisatie. Bij ons gaat het erom dat we je aandacht kunnen geven, zodat je niet zo eenzaam hoeft te zijn en een sociale omgeving krijgt. Dat je gezien wordt.”

Als voorbeeld vertelt ze over iemand die al jaren wordt begeleid door het Maatjesproject en inmiddels wekelijks op de woensdagochtenden naar de creacub komt. “Ondanks haar fysieke pijn. Omdat ze het sociale, de gezelligheid, zo belangrijk vindt. Een andere persoon meldde zich aan toen hij in een zware depressie en isolement zat. Hij heeft in de loop der tijd weer nieuwe contacten opgedaan en kan misschien in de toekomst zelfs iemand anders gaan begeleiden als vrijwilliger.”

Liefde

Ockeloen is een geboren Hilversumse. Na wat omzwervingen door 't Gooi kwam ze eind jaren negentig terug naar haar geboortedorp, waar ze trouwde, kinderen kreeg en scheidde. Zo'n veertien jaar geleden kwam ze haar huidige man tegen, met wie ze inmiddels is getrouwd. Het stel woont samen in Hilversum-Zuid waar ze dagelijks met de hond over de Hoorneboegse heide wandelen. "Govert is beeldend kunstenaar en ik kwam hem tegen toen ik schilderlessen bij Studio San Luca volgde. Hij is de liefde van mijn leven."

Ook wandelen en fietsen ze graag in de omgeving van Noordwijk, waar ze sinds korte tijd een chalet hebben gekocht. "Hier zijn we vaak om even op te laden. We zijn ook niet vaak thuis. Naast het werk ga ik graag naar de film, theater, ik volg nog steeds schilderlessen en samen maken we regelmatig korte reisjes, bijvoorbeeld naar een Waddeneiland. We zijn nu net terug van Terschelling en gaan er in februari ook weer naartoe." Met samen vijf volwassen kinderen, één kleinkind en één kleinkind onderweg, zegt Ockeloen dat het gezin heel belangrijk voor haar is. Regelmatig passen ze op. "Daar kunnen we heel erg van genieten. Om dat pure te zien en je ziet hoe snel de ontwikkeling van een kindje gaat. Het is ook waar wat ze zeggen: je hebt wel de lusten en niet de lasten."

